

Ha nő a NŐ...!

Sosem volt könnyű nőnek lenni! Mondom én, aki nő vagyok, nektek, akik nők vagytok, és bár tudjuk, hogy ezt a kijelentést zúgó, kételkedős morajlás követné egy fiúkollégiumban, biztosak lehetünk benne, hogy mégiscsak igazunk van. Manapság persze már nem a gyerekvállalásról és házimunkáról van itt szó. Amikor a 19-20. század fordulóján a nyugati világban női egyenjogúságért kezdtek harcolni az érdekeltek, még ilyenekért tették, mint lehetőség a felsőfokú tanulmányokra és általános választójog. Persze, nekünk ez egyértelmű. Ma már nem ezért tennénk- mindamellet, hogy nem csak örömmel fogadjuk- néhol egyenesen elvárjuk a férfi nemtől a törődést, odafigyelést, de azért szeretnénk egyenlő megítélést a munkahelyen és fizetésosztáskor is. Ez jogos. Mivel lennénk mi nők kevesebbek?

De az biztos; ma már senki nem várja el tőlünk, hogy kiszolgáljunk, behódoljunk, és 16 évesen szüljünk. (Még jó hogy!...) Nekünk kell döntenünk. Ha úgy döntök, tyúkanyó típusú vagyok: gondoskodó, családszerető, buktasütő anyuci, aki naphosszat muskátlit gondozgat, ám legyen.

De azért hogy ambiciózus, pláne sikeres üzletasszonnyá vagy politikussá váljak, többet kell tenni. Ez a 21. századi diszkrimináció. Megpróbálhatsz olyan sikeres lenni, mint a veled valójában egyenlő értékekkel bíró ellenkező nemű, de dolgozz érte kétszer annyit! És lám, van, aki megteszi, megtette mind a mai napig. Ők azok, akikre aztán tényleg ráillik a lehetetlent nem ismerő, emancipált kifejezés. Csak hogy néhányat említsek a legnagyobbak közül: Coco Chanel, Angela Merkel, Miranda Priestly (*Az ördög Pradat* visel- Meryl Streep). Utóbbi akármennyire is kitalált szereplő, méltó láncszeme az elkezdett sornak. Ha belegondolok, milyük van ezeknek a nőknek, mint karakter, s mint spiritusz, talán kissé merészen, de állíthatom; van ebben a kollégiumban olyan, aki sokra vihetné. Miért ne?...Melózni, tanulni, lemondani és feláldozni mindenki tud. De vajon elég ennyi? Szerintem sokkal több kell ennél. Példaképként tekintünk ezekre a nőkre, csodáljuk, szeretjük őket, mint valami felsőbbrendű faj tagjait, és mindezt csupán az alapján mondjuk, amit látunk belőlük, amikor egy-egy szerencsés paparazzi lencsevégre kapja őket. Micsoda nő! Így van, micsoda nő. *A siker titka hogy mindig egyszer többször állsz fel, mint ahányszor elestél-* ettől micsoda nők! Bizony Ők Nők.

De ne térjünk el a tárgytól, nem azért írom, amit írok, hogy istenítsen őket. Ez segítség nélkül is megy mindenkinek. Sokkal érdekesebb talán, hogy minek az árán kerül olyan pozícióba és életbe egy mai nő. Persze nem épp hétköznapi figurákat említettem példaként, amikor ezekhez a nevekhez nyúltam. Én személy szerint sohasem leszek olyan összetéveszthetetlen arca a munkamániának és sikerorientáltságnak-habár maximalizmusom lassan eléri az ő szintjüket (Idegtépő egy tulajdonság, mondhatom!)- mert akárhogy nézem a dolgot, folyton arra jutok, hogy az ilyen nőkből lesznek a tipikus szörszálhasogató házisarványok - akár mint anyák, s mint feleségek. Az ő házaikban güriznek naphosszat a bejárónők és kertészek, állnak glédában a Gucci táskák és Prada cipők és az ő gyermekeiket nevelik jó pénzért a bevándorolt (esetlek magyar?) bébiszitterek. Kétség sem fér hozzá, otthon nagyon kényelmes lehet. De milyen egy ilyen munka szerelmesével?! Egész nap cidrizni, hogy mikor cseppen a konyhapultra a ketchup vagy töröm le a pöttös bögre fülét?! Hát nem az én világom. Ezek a nők így léteznek- ez nem munka, hanem életvitel. Ők élvezik- ebben is biztos vagyok. De kérdezem én; van-e mai világban arany középút, avagy túl nagy-e az étvágya annak, aki szeretne szuper anyuka, bomba nő, szexi feleség, következetes főnökasszony és egyben vidáman trécselő, gondtalan barátnő lenni, aki egyszerre köti a legmelegebb csikos zoknikat és viszi be az adatbázisba a vállalati ügylapok adatait? A válasz: ugyan már! Ha lenne bárki, aki minden tulajdonsággal és világnézettel fel van szerelve, ami ehhez kell, az egy szent! Azt gondolom; egy nő, egy jellem. Ez nagyon fontos.

Legyünk büszkék azokra a nőkre, akik képesek férfiakat megszegyenítő módon irányítani, gondolkodni és létezni. Zseniálisak. Viszont úgy gondolom, mi mind tökre jók vagyunk akkor is, amikor kócosabb a hajunk, mint egy szalmabála vagy néha napján jobban kívánjuk a dupla csokis mekis muffint, mint máskor. Majd holnap kezdjük a fogyót és rendszerezett életet. Mert a cél nem az, hogy jó képet mutassunk a külvilágnak; a cél, hogy amikor egyedül maradunk, mi magunk büszkék legyünk a társaságunkra!